

LaCrònica

Petites obres d'art

J.M.
Hernández
Ripoll

Suzanne Vega va respondre a les expectatives generades per la seva visita al Palau, amb un concert que superava les previsions. Sobre el paper, el fet que la cantautora californiana vingués només acompanyada de baix i bateria no resultava una notícia d'allò més prometedora. I el que va començar a escoltar-se amb orelles reticents, va acabar sent un autèntic gust quan a la recta final del concert es desmarcava amb una reinterpretació musical de la coneguda *Tom's diner*, una de les cançons més gustoses i ben servides de la vetllada.

Cal dir, d'entrada, que el baixista que l'acompanya de fa anys, Marc Visceglia, és un autèntic fora de sèrie capaç de suportar el pes instrumental de l'actuació sobre les quatre cordes del seu instrument. I així ho va demostrar en solos estratosfèrics com els que va oferir amb *Solitaire* o *Left of center*. La seva força interpretativa és tal que Suzanne Vega es permet el luxe de prescindir durant l'equador del recital de la seva acústica per dedicar-se només a cantar o a picar de mans. El tercer músic en discòrdia, el bateria Doug Yowell, manté amb dignitat el paper de percussionista alhora que s'encarrega de manipular un ordinador en què hi ha teclats pregravats pensats per crear cortines sonores en algunes de les dues dotzenes de cançons que van formar el repertori, com ara en la inquietant *Ludlow street*.

Amb un escot generós, pantalons de canya estreta i sabates de taló, Suzanne Vega va posar la directa amb *Rock in this pocket* i no es va aturar fins al comiat final. Les seves acostumen a ser composicions curtes i efectives, obertes a diverses sonoritats que flirten

Suzanne Vega va respondre a les expectatives generades per la seva visita al Palau de la Música, dilluns a la nit ■ JOSEP LOSADA

amb ritmes jazzies, com va ser el cas de *Caramel*, o amb regust bossa, com va fer amb *Book of dreams*. El reclam per la presència de la cantautora era l'edició l'any passat del seu últim disc, *Beauty & Crime*, amb què trencava un llarg període de sis anys de silenci. Però, com acostuma a passar, Vega va optar per fer un repàs exhaustiu dels temes claus que han marcat una carrera que ja supera els vint anys.

Poques novetats van sonar la nit de dilluns al Palau de la Música Catalana. Potser la millor va ser *Frank & Ava*, una de les peces més rodones de la seva darrera entrega. La gràcia de la vetllada va ser poder tornar a sentir en directe petites obres d'art com són *Calypso*, *Gypsy*, *Stockings*, *Photographer's Dream*, *Solitaire*, *Fat man & dancing girl*, *Blood makes noise*, *World before Columbus* o,

no cal dir-ho, *Luka*, el tema que la va donar a conèixer al món. Talls escrits amb precisió, en els quals música i text es mostren en perfecta comunió. I és que, per sobre de tot, Suzanne Vega és una gran compositora, una faceta molt més interessant que la d'interpret.

De tota manera, la californiana, que demà passat 11 de juliol complirà 49 anys, sap mantenir l'atenció de l'oient amb una veu que no es prolifera en matisos ni en canvis de registre. L'art de Suzanne Vega es troba en la cançó en si, en aquestes petites joies, obres d'orfebria, que elabora amb paciència i perseverança. En realitat, no hi ha una sola cançó que no tingui un què, un ham que atrapi l'atenció de l'espectador. I si a això, repetim, hi afegim un baix que val un potosí, l'èxit està més que servit. ■